

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1235/2563

บริษัท ล. โจทก์ กรมศุลกากร จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 249, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ. 2528 มาตรา 7, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ. 2528 มาตรา 9, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ. 2528 มาตรา 26, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 10, พ.ร.ก.พิทักษ์ศุลกากร พ.ศ. 2530 มาตรา 14

คำพิพากษา

โจทก์ยื่นคำร้องขออนุญาตฎีกาพร้อมฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์ ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรวินิจฉัยว่า ฎีกาของโจทก์ที่ว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ เห็นว่า คดีนี้โจทก์นำเข้าสู่ศาลชั้นอุทธรณ์จากศาลชั้นต้นโดยมีคำสั่งศาลชั้นต้นว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องแล้ว ต่อมาโจทก์ยื่นขอใช้สิทธิประโยชน์ทางการค้าและขอคืนอากรขาเข้าที่ชำระไปแล้ว 824,678 บาท พนักงานเจ้าหน้าที่มีหนังสือแจ้งโจทก์ว่าโจทก์ไม่ได้ยื่นเอกสารการขอใช้สิทธิประโยชน์ผ่านพิธีการ ซึ่งต่อมาโจทก์ได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งต่ออธิบดีกรมศุลกากร และจำเลยยกอุทธรณ์ด้วยเหตุผลว่าโจทก์ขอคืนเงินอากรโดยนำหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้ามาแสดงภายหลังได้ผ่านพิธีการและรับมอบของจากอารักขากกรมศุลกากรโดยมิได้ส่งหนังสือขอคืน จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการขอคืนค่าภาษีอากรตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ.2528 มาตรา 7 (3) และมาตรา 9 ซึ่งบัญญัติให้ต้องดำเนินการในศาลภาษีอากรได้ต่อเมื่อปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และระยะเวลาที่กำหนดไว้ ซึ่งพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 10 วรรคห้า ที่ใช้บังคับในขณะนั้น บัญญัติเพียงว่า “สิทธิในการเรียกร้องขอคืนเงินอากรเพราะเหตุที่ได้เสียไว้เกินจำนวนที่พึงต้องเสียจริงเป็นอันสิ้นไปเมื่อครบกำหนดสองปีนับจากวันที่นำของเข้าหรือส่งออกแล้วแต่กรณี แต่คำเรียกร้องขอคืนอากรเพราะเหตุอันเกี่ยวกับชนิด คุณภาพ ปริมาณ น้ำหนัก หรือราคาแห่งของใด ๆ หรือเกี่ยวกับอัตราอากรสำหรับของใด ๆ นั้น มิให้รับพิจารณาหลังจากที่ได้เสียอากรและของนั้น ๆ ได้ส่งมอบหรือส่งออกไปแล้ว เว้นแต่ในกรณีที่โต้แย้งความไว้ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนการส่งมอบหรือส่งออกว่าจะยื่นคำเรียกร้องดังกล่าว หรือในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่พึงต้องรู้ก่อนส่งมอบหรือส่งออกว่าอากรที่ชำระไว้นั้นเกินจำนวนที่พึงต้องเสียสำหรับของที่ส่งมอบหรือส่งออก” เมื่อปรากฏตามใบขนสินค้าขาเข้า แผ่นที่ 119 และ 163 ว่าโจทก์นำเข้าสู่ศาลพิพาทในวันที่ 12 กันยายน 2555 และวันที่ 24 ตุลาคม 2555 และโจทก์ได้ยื่นหนังสือเพื่อขอใช้สิทธิประโยชน์ทางการค้าในใบขนสินค้าขาเข้าทั้ง 2 ฉบับ ต่อจำเลยเมื่อวันที่ 7 พฤษภาคม 2556 จึงเป็นการใช้สิทธิขอคืนเงินอากรภายใน 2 ปี นับแต่วันนำเข้าตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กฎหมายกำหนดแล้ว และกรณีเป็นการเรียกร้องขอคืนเงินอากรเพราะต้องการใช้สิทธิตามข้อผูกพันตามความตกลงทางการค้าสินค้าของอาเซียน ไม่ใช่กรณีคำเรียกร้องขอคืนอากรเพราะเหตุอันเกี่ยวกับชนิด คุณภาพ ปริมาณ น้ำหนัก หรือราคาแห่งของใด ๆ หรือเกี่ยวกับอัตราอากรตาม มาตรา 10 วรรคห้าตอนท้าย โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องขอให้จำเลยคืนเงินอากรได้ ปัญหาตามฎีกาของโจทก์ที่ว่า โจทก์มีสิทธิได้รับเงินอากรพร้อมดอกเบี้ยคืนหรือไม่ เห็นว่า ประภาศกระทรวงการคลัง และประภาศกรมศุลกากรที่ออกโดยอาศัยอำนาจของมาตรา 14 แห่งพระราชกำหนด

พิกัดอัตราศุลกากร พ.ศ.2530 ได้กำหนดเงื่อนไขสำคัญสำหรับผู้นำเข้าที่ประสงค์จะใช้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร 1) ให้ผู้นำของเข้าแสดงหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า บัญชีราคาสินค้าที่มีข้อความรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าหรือเอกสารทางการค้าอื่นที่มีข้อความรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าเพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่ของจำเลยพิจารณาเอกสารว่าเป็นไปตามข้อผูกพันตามความตกลงการค้าสินค้าของอาเซียน (ASEAN Trade in Goods Agreement : ATIGA) และข้อผูกพันตามพิธีสารว่าด้วยการนำพิกัดศุลกากรฮาร์โมนิอาเซียนหรือไม่ หรือ 2) หากผู้นำของเข้าไม่สามารถแสดงหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าก่อนการนำเข้าของออกจากอารักขาศุลกากรได้ ผู้นำของเข้าต้องแจ้งความจำนงค์เพื่อการขอใช้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรโดยบันทึกข้อมูลการสงวนสิทธิการขอคืนอากรก่อนการนำเข้าของออกจากอารักขาของศุลกากร ซึ่งหากผู้นำของเข้าไม่ปฏิบัติตามให้ครบหลักเกณฑ์และวิธีการดังกล่าว ผู้นำของเข้าก็ต้องชำระอากรในอัตราปกติและไม่ได้รับสิทธิพิเศษตามมาตรา 14 แห่งพระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร พ.ศ.2530 เมื่อข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้โต้แย้งปรากฏว่าโจทก์ชำระอากรขาเข้าและได้รับมอบของไปจากอารักขาของศุลกากรแล้ว และโจทก์มิได้แสดงหนังสือรับรองถิ่นกำเนิดสินค้า (Form D) ก่อนการนำเข้าของออกจากอารักขาศุลกากรหรือแจ้งความจำนงค์เพื่อการขอใช้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรโดยบันทึกข้อมูลการสงวนสิทธิการขอคืนอากรซึ่งเป็นเงื่อนไขสำคัญในการใช้สิทธิพิเศษทางภาษีก่อนนำเข้าของออกจากอารักขาของศุลกากร และอย่างไรก็ตาม โจทก์ก็ไม่ได้นำสืบว่าบัญชีราคาสินค้าหรือเอกสารทางการค้าอื่นจัดทำโดยผู้ส่งออกได้รับอนุญาตและมีข้อความรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าตามบันทึกความเข้าใจระหว่างรัฐบาลของภาคีสมาชิกอาเซียนที่เข้าร่วมในโครงการนำร่องสำหรับการดำเนินการระบบการรับรองถิ่นกำเนิดสินค้าด้วยตนเองของภูมิภาค ตามที่กำหนดไว้ในประกาศกระทรวงการคลัง เรื่องการยกเว้นอากรและลดอัตราอากรศุลกากรสำหรับของที่มีถิ่นกำเนิดจากอาเซียน ลงวันที่ 6 มกราคม 2555 แต่อย่างใด โจทก์จึงไม่มีสิทธิได้รับเงินอากรพร้อมดอกเบี้ยคืนจากการนำเข้าสินค้าพิพาท ด้วยเหตุผลดังกล่าว แม้โจทก์จะมีอำนาจฟ้อง แต่เมื่อฎีกาของโจทก์ไม่มีผลเปลี่ยนแปลงผลคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษ ฎีกาของโจทก์จึงไม่เป็นปัญหาที่เกี่ยวพันกับประโยชน์สาธารณะ หรือความสงบเรียบร้อยของประชาชน และไม่เป็นที่ถกเถียงคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์คดีชั้นอุทธรณ์พิเศษได้วินิจฉัยข้อกฎหมายที่สำคัญซึ่งยังไม่มีแนวคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลฎีกามาก่อนดังที่โจทก์อ้าง อันไม่เป็นปัญหาสำคัญที่ศาลฎีกาควรวินิจฉัยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 249 วรรคสอง (1) (3) ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ.2528 มาตรา 26 จึงมีคำสั่งไม่อนุญาตให้โจทก์ฎีกา ให้ยกคำร้องและไม่รับฎีกาของโจทก์ คืบหน้าชั้นศาลชั้นฎีกาทั้งหมดให้แก่โจทก์ ค่าฤชาธรรมเนียมอื่นนอกจากที่สั่งคืนให้เป็นพับ

องค์คณะ

ปกรณ์ วงศาโรจน์ · ประทีป ดุลพินิจธรรมา · อธิป จิตต์สำเร็จ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1235/2563>